

El piano | Andrea Jofre | Actualitzat el 05/07/2018 a les 13:39

Trinxeres i rag

Lluís Coloma inaugura un cicle de concerts de jazz al Museu d'Història de Catalunya

Foto: Andrea Jofre

Allà asseguda mirava enlaire i veia panxes blanques de gavina sobrevolant el terrat, anant i venint del port. L'aire de mar domesticat als cabells. A l'escenari hi havia un piano vertical despullat sense les tapes, els martells quietes, un costellam. Darrere, la silueta de Barcelona feta d'edificis antics, i nous, i antenes i la Mercè flotant-los a sobre mentre la llum del dia canviava i tot es feia capvespre. El quadre era perfecte.

Una estona abans, uns metres més avall, a la primera planta del Museu d'Història de Catalunya (<http://www.mhcat.cat/>), visitava l'exposició *Flames a la frontera. Catalunya i la Gran Guerra* (http://www.mhcat.cat/exposicions/exposicions_en_curs/flames_a_la_frontera). Retalls de diari, mapes, fotografies, context històric. I trinxeres. I en trinxera ha convertit el museu un dels espais de la mostra, que els visitants omplíem per torns mentre la guia ens explicava l'aparició dels carros de combat i les millores en l'aviació alemanya a partir de 1916. Té quelcom d'horrible, somriure dins una trinxera simulada perquè aquest gran avenç va ser coordinar l'artilleria amb l'hèlix perquè les bales fessin morts de l'altre bàndol i no al propi, rebotades.

Vam seguir per espais sobre neutralitat oficial, fam, control de la premsa, espionatge, les nits del Paral·lel, submarins i zones franques -aquí van obrir-se ulls, de la cara i dins el cap-, la grip espanyola, els voluntaris catalans i jocs infantils pels fills de la guerra; cartes col·leccionables d'herois militars, soldadets, mapes de trinxeres per fer punteria. I al final, l'armistici, que des de

l'avantatge del futur va semblar menys un final.

Va acabar la Gran Guerra i va arribar el jazz, i el mateix trànsit vaig fer jo.

Lluís Coloma (<http://w.luiscoloma.com/es/>) inaugurava el cicle de concerts *100% Jazz. Un segle d'història* (<http://www.catorze.cat/noticia/10451/segle/jazz/al/terrat>) al piano instal·lat a la terrassa del museu. Va seure a la banqueta i va començar amb un *ragtime* de Scott Joplin, que d'això anava la nit. *Ragtime*, *blues* i *boogie*, i les gavines seguint amb el seu tràfec sobre els nostres caps mentre es feia de nit. Coloma s'anava interrompent la música amb paraules, explicava el programa, el farcia d'històries. Parlava de la mà esquerra hipnòtica del *boogie-woogie*, després, mentre tocava, jo em mirava el repic dels martellets del piano i feia que sí.

El públic de les últimes files s'apropava pels laterals a l'escenari, copa a la mà. Valia la pena veure'l tocar, a Lluís Coloma. Reia, es mirava el públic, feia picades d'ullet i li sentíem la seva veu cantussejant-se mentre tocava. Ja negra nit, al fons del paisatge, les llums de la torre de Collserola s'encenien i apagaven al tempo exacte -exacte, oh- de *Honky Tonk Train Blues* de Mead Lux Lewis, com un tren, velocitat constant. Temes aliens, altres de propis, coneguts o bé no tant, van quedar coronats amb el bis, inexcusable: *The entertainer*, de Scott Joplin. Un *ragtime* per obrir i per tancar.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=o2JSe3l8Rz0>